

Jubilate
J 21, 1-14
3.5.2020

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Pána našeho Jezu Krista.

Introit: Iz 42, 10-11

Zpívejte Hospodinu píseň novou! Ať zní chvála ze všech končin země.
Ti, kteří se vydávají na moře, i to, čeho je moře plno, ostrovy a ti, kdo na nich bydlí,
ať pozvednou svůj hlas, i poušť a její města.

Píseň: 315

Confiteor:

- L: Věrohodné je to slovo a zaslouží si plného souhlasu, že Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. On se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením a vykoupením. Amen.
- S: **Amen.**
- L: Smiluj se nade mnou, Bože, pro milosrdenství svoje, pro své veliké slitování zahlad' moje nevěrnosti. Kriste, Beránku Boží, který snímáš hřích světa,
- S: **smiluj se nad námi.**
- L: Obrať ke mně, Pane, svou tvář, očist' mne od mého hříchu, moji nepravost smyj ze mne dokonale. Kriste, Beránku Boží, který snímáš hřích světa,
- S: **smiluj se nad námi.**
- L: Stvoř mi, Bože, čisté srdce a otevři mé rty, ať má ústa hlásají tvou chválu. Kriste, Beránku Boží, který snímáš hřích světa,
- S: **daruj nám svůj pokoj.**
- L: Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Ježíše Krista. Amen.

S:

Po - žeh - na - ný buď Pán Bůh náš, O - tec pl - ný mi -
kte - rý sám za - mi - lo - val nás v Sy - nu svém od věč -
los - ti, by - chom v je - ho vy - kou - pe - ní mě -
nos - ti,
li hří - chů od - puš - tě - ní, slou - ži - li mu v sva - tos - ti.

L: Vyznejme nyní spolu s křesťanskou církví všech věků svoji víru slovy apoštolského vyznání víry:

S: **Věřím v Boha, Otce všemohoucího, / Stvořitele nebe i země.
I v Ježíše Krista, / Syna jeho jediného, / Pána našeho,
jenž se počal z Ducha svatého, / narodil se z Marie Panny,
trpěl pod Ponciem Pilátem, / ukřižován umřel a pohřben jest.
Sestoupil do pekel, / třetího dne vstal z mrtvých,
vstoupil na nebesa, / sedí po pravici Boha, / Otce všemohoucího,
odkud přijde soudit živé i mrtvé.
Věřím v Ducha svatého, / svatou církev obecnou,
společenství svatých, / odpuštění hříchů,
vzkříšení těla / a život věčný. Amen.**

Chvá - la buď Bo - hu věč - né - mu, Ot - ci i Sy - nu
mi - lé - mu, ta - ké i Du - chu sva - té - mu.
Ha - le - lu - ja, ha - le - lu - ja, ha - le - lu - ja!

Modlitba

Čtení: J 6, 1-15

L: Svíce nohám mým jest slovo tvé, a světlo stezce mé.

S: **Amen.**

Kázání: J 21, 1-14

To se již po třetí zjevil učedníkům po svém vzkříšení. Tak končí náš přečtený oddíl. Do třetice všeho dobrého, tak komentujeme některé události. Zjevení vzkříšeného se již potřetí přihodí shromážděným učedníkům.

Učedníci jsou opět spolu. Již nejsou zavřeni za zamčenými dveřmi. Již vyšli ven. Nacházíme je na břehu Tiberiadského jezera. Nacházíme je tam, kde to vše začalo. Tam je Ježíš povolal, aby se stali jeho učedníky. Místo Tiberiadské jezero, čas všední den, den pracovní.

Byli spolu Šimon Petr, Tomáš, jinak Didymos, Natanael z Kány Galilejské, synové Zebedeovi, a ještě dva z jeho učedníků. Když to spočítám, tak učedníků je sedm. Je jich právě tolik, aby mohla začít práce učedníků, práce pro svého mistra. Místo smělého zvěstování Krista je nacházíme u každodenní práce rybářů.

Místo toho, aby začali zvěstovat zmrtvýchvstalého Krista, Petr jde lovit ryby a ostatní se k němu připojí. Co jiného dělat, Petr a bratři Zebedeovi jsou přeci rybáři. Něčím se musí živit. Zvěstovat zmrtvýchvstalého Krista, tím se asi moc neuživí.

A opět začíná rybolov. Petr se rozhoduje lovit sám a po svém. Místo aby se stal rybářem lidí, stává se rybářem na Tiberiadském jezeře. Jako by učednictví bylo již dávno za nimi. Je všední den; jak v naší všednosti pomáhá vědomí vzkříšeného? Co s tím? Prolíná se vzkříšení do naší každodennosti, do všedního života, nebo zjevení vzkříšeného je jenom nedělní záležitostí, po které se v klidu vrátíme ke svým starostem, k práci a zaběhaným pořádkům?

Jdu lovit ryby. Je časně ráno, mnohá ještě noc. Co budeme dělat, když nic neulovíme? Co budeme dělat, když náš všední den neprostupuje vědomí vzkříšeného Pána? Co budeme dělat, když chléb každodenní, kterým jsme živi, se nám nedostane? Co budeme dělat, když chléb věčnosti, který nás má posílit na cestu do Božího království, se nám nedostane?

Když začalo svítat, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Opět Ježíš stojí. Je časně zrána. Noc je přemožena novým dnem. Jako by Ježíš čekal na setkání s těmi, kteří na vlastní pěst vyjeli na svůj rybolov. Jako by Ježíš čekal na to, až učedníci vezmou vážně jeho zmrtvýchvstání, jeho sycení.

A všimněme si, děje se tak ve společenství těch, kteří se stali učedníky mistra z Nazaretu. Děje se tak ve všední den, děje se tak na samém začátku dne. Učedníci nevědí, že jejich mistr z Nazaretu na ně čeká, aby je nasýtil.

Tedy dí jim Ježíš: Dítka, máte-li jakou krmičku? Odpověděli jemu: Nemáme. (opět přesněji králičky). Zvláštní oslovení. Dítka, děti, tak oslovuje vzkříšený Ježíš své učedníky. Tak něžně oslovuje Ježíš i nás. Jako by nás chtěl vrátit zpět do příběhu, kdy lámal chleby a rozdělával rybičky. Jako by učedníkům chtěl naznačit, proč v noci nic neulovili. Když nabízíme chléb, pokrm věčný, je to krmička, kterou chystá Kristus. Když lidem nabízíme vzkříšeného Krista, není to jenom naše záležitost. Naše zvěstování se dotýká samého Boha.

Ježíš opět zkušeným rybářům radí, co mají udělat, aby jejich rybolov skončil zdarem. Na slovo Ježíše se opět naplňují sítě. To on nás posílá do naší všednosti, do naší práce, abychom

zde svědčili o svém Pánu. Abychom nabrali sílu z pokrmu věčného, abychom se stali svědky jeho zmrtvýchvstání.

To je Pán! Opět trochu nejasné zvolání. Cudně, bez přesvědčování, svědek víry nám předkládá své vyznání. Vyznání poznání zmrtvýchvstalého.

Petr neváhá a brodí se vodou, aby u svého Pána byl co nejdříve. Na břehu na učedníky čeká připravená snídaně. Ježíš, který nás žádá, abychom nakrmili ty, kteří hladoví, sám pro ně připravuje krmi.

„Pojďte jíst!“ Ježíš i nás vyzývá: Pojďte! Máme vykročit. Nemáme zůstat na jednom místě. Máme jít za ním; spíše než za ním, k němu. Nabízí nám pokrm, který pro nás připravil svou obětí na kříži. Tento pokrm nám dává sílu se ztotožnit s jeho životem, plným solidarity s chudými, opuštěnými, trpícími, s těmi, kteří unikají pozornosti těch silných. Jíst pokrm Kristův znamená se s ním ztotožnit.

A nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat „Kdo jsi?“ Ano, kdo je ten vzkříšený, který stojí a zve nás na hostinu? Kdo je ten, který k nám přichází do všedních dnů, a chce, abychom na jeho rozkaz házeli sítě záchrany Boží? Tato otázka nechť nás stále zaměstnává, nejenom v neděli, když posloucháme o Kristu vyprávění, ale i ve všední den, i v noci, kdy se zdá, že rozbřesk je v nedohlednu.

Věděli, že je to Pán. Právě doptávání se po Ježíšovi nás vede k poznání jeho totožnosti. Znovu a znovu pokládání si otázky po Ježíšově podstatě nám nakonec dává poznání jeho života, smrti i zmrtvýchvstání.

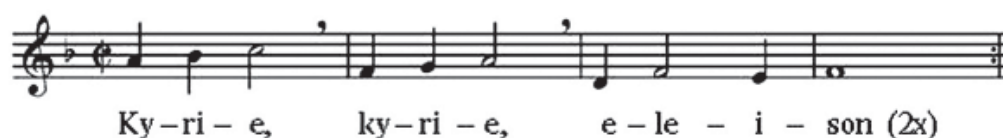
Ježíš šel, vzal chléb, a dával jim; stejně i rybu. Ježíš nás zve ke stolu. Sytí nás, abychom i ve všední dny měli odvahu vstupovat tam, kde jsme potřební, kde je naše místo. Sytí nás, abychom měli odvahu se ztotožnit s jeho životem a smrtí. Sytí nás, abychom poznali moc jeho vzkříšení, když na nás doléhá únava dní.

Píseň: 665

Oznámení

Přímluvy

Po jednotlivých prosbách bude zpíváno:



Otče náš

Poslání:

A proto neklesáme na mysli: i když navenek hyneme, vnitřně se den ze dne obnovujeme.
Toto krátké a lehké soužení působí přenesmírnou váhu věčné slávy nám,
kteří nehledáme k viditelnému, nýbrž k neviditelnému.
Viditelné je dočasné, neviditelné však věčné.

Požehnání:

Hospodin ti požehnej a opatruj tě.
Hospodin rozjasni nad tebou svou tvář a buď ti milostiv.
Hospodin obrať k tobě svou tvář a obdař tě pokojem.
Amen.

Píseň: 685